

Доц. д-р Диана Иванова

КЛЮЧЪТ КЪМ РАЗБИРАТЕЛСТВО И ДОБРО ОБЩУВАНЕ МЕЖДУ ХОРАТА Е ТОЛЕРАНТНОСТТА!

Вие отдадохте няколко години на застрахователното дело, ръководейки дейността на Дирекция „Маркетинг и реклама“ в Застрахователен холдинг „България“. Защо избрахте тогава тази професия, с какво ви привлече тя, и какъв път извървяхте с нея?

- По това време бях зам.-директор на Института по маркетинг и мениджмънт - София. Имахме възложен проект за проучване на пазарната ситуация в страната. В тази връзка се запознах с ръководството на Застрахователно и презастрахователно дружество „България“, а по-късно дойде и предложението за работа. Имах известни съмнения относно промяната, тъй като работата ми в института беше интересна, но времето налагаше нови потребности и предизвикателства...

- Споменът ви за първия работен ден в застраховането? Какво ви направи най-силно впечатление в отношенията ви с хора от компанията, при които попаднахте?

- Аз идвах от научен институт, където нещата се случваха методично и сравнително бавно. Новото за мен беше темпото, с което работеха хората, тяхната съпричастност и идентифициране с компанията, бързината на вземане на решения. Ръководството вече беше осъзнало необходимостта от развиване на маркетинговата и рекламната дейност и нейното значение за доброто позициониране на пазара спрямо конкуренцията. Започнах дейността си с проучване на застрахователния пазар. Резултатите бяха умело използвани за разработване на маркетинговата стратегия на Застрахователно и презастрахователно дружество „България“ за следващите няколко години.

- Но вие продължавате своите взаимоотношения със застрахователите и застрахователния бизнес като главен секретар на Фондация „Проф. д-р Велеслав Гаврийски“ вече няколко мандата. Кое ви кара да бъдете съпричастни с тях?

- Аз съм възпитаник на Стопанска академия „Д. А. Ценов“ и имам много приятели от студентските години. С няколко от тях решихме да създадем фондация на името на проф. д-р Велеслав Гаврийски. Инициатор беше г-н Максим Максимов, а годината - 1996.

Мотивиращи за мен фактори да участвам в това начинание бяха:

- възможността за работа с мои колеги и приятели, създаването на една специална общност от съмишленици, обединени от чудесна идея.

- мисията на фондацията - да съдейства за развитието на застрахователната и осигурителната дейност чрез квалификационни курсове и семинари, научни изследвания, откриване и насърчаване на млади таланти, повишаване на застрахователната и осигурителна култура.

С времето се разви научният ми интерес към застраховането и в частност към застрахователния маркетинг и реклама. Към днешна дата имам десетки публикации във в. „Застраховател прес“ и в сборници с публикации от научни конференции, както и три издадени монографии по проблемите на застрахователния пазар.

- По-късно поехте пътя на научен работник и преподавател. Как стигнахте до това решение и как приехте новото предизвикателство за себе си?

- С изключение на времето в застраховането, 1992-1996 г., винаги съм работила в институти като научен сътрудник.

Относно преподавателската ми кариера - още в Института по маркетинг и мениджмънт се занимавах с водене на курсове по маркетинг и реклама за възрастни. Имах ангажименти и с дружество „Знание“.

Малко след създаването на фондацията се откри възможността за работа като редовен преподавател в новообразуваната факултет по стопанско управление към Лесотехническия университет - София.

Аз имам научна степен „Доктор по икономич-

ка“ още от 1986 г. и доста-тъчен брой публикации, така че в рамките на две години работа в университета като главен асистент добих научното звание „Доцент“.

- Как изглеждате в собствените си очи, усещате ли, че имате признанието на колегите ви като добър професионалист?

- Успехът има различни измерения - удовлетвореността от работата и постигнатото, признанието на другите, парите, които получаваш, и т.н.

Според близки и колеги съм една успяла жена. Вече втори мандат съм ръководител катедра „Маркетинг и управление на производството“. Член съм на Академичния съвет, на Факултетния и Научния съвет на ФСУ в ЛТУ, на редколегията на сп. „Управление и устойчиво развитие“ и в. „Застраховател прес“. От 1996 г. съм експерт на Националната агенция по оценяване и акредитация и съм участвала в акредитирането на десетки специалности и университети в страната.

Понастоящем чета лекции по няколко учебни дисциплини в различни факултети, специалности и образователни степени: основи на управлението, маркетинг, мениджмънт, маркетингови проучвания в застраховането.

- Най-важното да се живее смислено, пълноценно?

- Споделям мисълта на Емерсон, че в живота намираме само това, което сами влягаме в него. Най-важното е да имаш цел, към която се стремиш и чрез нейното постигане да допринасяш някаква полза за другите, да им даваш нещо от себе си.

Мисля, че работата ми на университетски преподавател е социално значима и съм удовлетворена, когато усещам у студентите интерес към учебния материал. Имам десетки дипломанти и няколко докторанти, на които съм помогнала не само в обучението, но и в последващата им реализация в практиката.

- Какво е за вас уважението, почитането на родителите?

- Уважението, почитането на родителите е граждански елемент в ценностната ми система. Баща ми отдавна почина, но майка ми, на 80 г., е член на семейството ми, мой мъдър съветник и най-добър приятел.

- Отношението ви към семейство, род и родина?

- Семейството е ключ към щастието. Доброто семейство дава спокойствие и хармония на родителите и добро възпитание на децата.

Ще се позова на нашия велик поет П.К.Яворов, който казва, че няма по-топла стряха от бащината и по-успокоително небе от родното.

- Какво му трябва на човек, за да е щастлив?

- Отговорът ми е кратък: здраве и обич.

- Коя е истинската любов и как осмисля тя живота на всеки от нас?

- Любовете има различни измерения, но във всички случаи прави човека щастлив. „Всичко, от което се нуждаем, е любов“, се казва в емблематичната песен на „Бийтълс“.

- Какво е за вас домът, в който живеете?

- Място за отпочиване и общуване, тишина, спокойствие, творческо единение.

- Обичате ли да се застоявате вкъщи, да се грижите за семейството си, да готвите? Как се чувствате в кухнята? Предпочитани ястия, сготвени от вас?

- Обичам да се грижа за близките си, да ги радвам, да им правя приятни изненади. Обичам да готвя в почивните дни и го правя с удоволствие. Правя добре редица постни ястия и рибни специалитети.

Понякога събирам вкъщи приятели, с които се виждаме от години, за да не се забравяме в забързаното време, в което живеем.

- Как си почивате? Как балансирате времето си на работното място, вкъщи и извън дома? Предпочитани места? И - среда? С какви хора обичате да общувате?

- Почивам си най-добре в планината и по време на пътувания, по-блиски и по-далечни. Времето - това е философски

въпрос. Не знам кое вреди повече на човека - липсата или излишъка на свободно време...

Като управленец считам, че времето е ресурс и трябва добре да се планира и управлява. Защото както много други ресурси то е ограничено и никога не стига...

Имам много любими места в България, които с удоволствие посещавам - Арбанаси, Родопите, Рилски манастир, Несебър и др. Обичам средиземноморските страни, природата, хората, кухнята...

Хората, с които общувам, трябва да носят позитивизъм, да бъдат ерудирани и добронамерени.

- Любимият ви филм?

- Имам много любими филми, от различни жанрове. Ще спомена няколко: „Зорба гъркът“, „Английският пациент“, „Кралят на рибарите“, „Изкуплението Шоушенк“. Обичам много театъра и не пропускам хубава постановка в столичните театри.

- Книгата или книгите, към които се връщате често?

- Обичам поезия и разкази. Любими мои поети са П.К.Яворов, П.Славейков, Димчо Дебелянов, Дамян П. Дамянов, Любомир Левчев, френските поети.

Обичам да препрочитам разказите на Иван Вазов, Йордан Йовков, Дончо Цончев, О'Хенри, Габриел Гарсия Маркес. Харесвам авторите Артър Хейли, П. Куелио, Скот Търоу, Джоузеф Хейлър. Но на върха на пирамидата е Антон Павлович Чехов.

- Пристрастена ли сте към определен цвят?

- Не бих казала. Обичам различни цветове и комбинации между тях.

Предпочитам светлите тонове.

- Най-обичаната от вас музика?

- Слушам различни стилове музика, от класическа до поп и рок, реге и чил - аут. В моето семейство открай време се е слушала качествена музика. Сега „моят музикален просветител“ е синът ми, който по специалност е кино и телевизионен оператор. Освен това той свири на класическа китара в две добри формации, които създават и авторска музика.

От класическата музика обичам тази на Вивалди, Моцарт, Чайковски.

- Стигат ли ви парите и как ги харчите? Обичате ли да пазарувате?

- Обичам да пазарувам като повечето жени. Често правя това с терапевтична цел.

- Какви дрехи предпочитате, поддавате ли се на предизвикателствата в модата?

- Обичам елегантни и стилни дрехи за определени случаи и в определени среди. Провокирана от младите хора, моите студенти, често се поддавам и на модните тенденции.

- Правите ли компромиси - с кого и към какво?

- Не казвам нищо ново, но ключ към разбирателството между хората е толерантността. Умението да правиш компромиси е изкуство. Постигането на консенсус е необходимо както в личния, така и в обществен живот. Прекалено съм компромисна към хората, които обичам.

- Трите неща, без които не бихте могли да живеете?

- Не се чувствам цялостна без отдаване на работата, без обич и грижа за близките, без пътешествия на нови и различни места.

- Религиозен човек ли сте, за какво трябва да е нашата постоянна молитва, за какво и на кого трябва да се вричаме?

- Имам своята вяра. Тя като че ли се засили с времето, след определена възраст и преживени събития. Обикновено се моля за здраве и мъничко късмет. Почитам паметта на мъртвите.

- Коя черта най-много уважавате у хората? А у себе си? Впрочем доверчива ли сте?

- Коректност и отговорност. Стремя се и аз да бъда такава.

Оценявам като найценни у себе си позитивното мислене, упорството да довършвам нещата, с които се захващам, и стремя да не се отчайвам и унивам.

Мисля, че с времето се опитвам да коригирам прекалената си доверчивост, тъй като тя не е здравословна.

- Четете ли вестник „Застраховател прес“ и какво е мнението ви за него?

- Имам потребност от вестник „Застраховател прес“ и го следя от самото начало, още повече че съм член на редколегиата му.

Радвам се на неговото развитие и особено на електронния му вариант.

Мисля, че застрахователната общност не може без него, тъй като той отразява в голяма степен това, което се случва в нея.

Познавам и обичам колегите, които правят вестника, чета с удоволствие не само техните авторски материали, но и стиховете им и от сърце им пожелавам здраве и нови актуални рубрики!

Въпросите зададе
ПЕТЪР АНДАСАРОВ